Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător – Culinca Eugenia
Dosarul nr. 2rc-297/24
2-24082759-02-2rc-27092024

D E C I Z I E

12 decembrie 2024 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Chișinău

În componența:
Președintele ședinței, judecătorul Pulbere Ruxanda
judecători Dulghieru Dorin și Cașcaval Andrei

examinând fără participarea părților, recursul declarat de SA ”MOREN GROUP”, prin intermediul avocatului Burlacu Marcel,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de ÎIC „STOLICHNOE” SRL împotriva SA „MOREN GROUP”, cu participarea intervenienților accesorii SRL „PREMIER DIALOG” și Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală cu privire la anularea mărcii,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 31 iulie 2024,

a c o n s t a t a t:

Pretențiile din acțiune:

La 25 iulie 2024, avocatul Țigănaș Ion, în interesele ÎIC „STOLICHNOE” SRL, a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva SA „MOREN GROUP”, cu participarea intervenienților accesorii SRL „PREMIER DIALOG” și Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală, solicitând anularea mărcii CORSAR nr. 38826 din 08 februarie 2023.

Concomitent, partea reclamantă a solicitat, aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, prin interzicerea SA „MOREN GROUP” de a efectua oricare acțiune referitoare la marca CORSAR nr. 38826 din 08 februarie 2023.

Soluția primei instanțe:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 31 iulie 2024, a fost admisă cererea de aplicare a măsurii de asigurare și, respectiv, s-a interzis SA „MOREN GRUP” efectuarea oricăror acțiuni referitor la marca CORSAR nr. 38826 din 08 februarie 2023.

Solicitarea din recurs:

La 30 august 2024, SA ”MOREN GROUP”, prin intermediul avocatului Burlacu Marcel, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 31 iulie 2024.

În motivarea recursului, reprezentantul recurentei a invocat că, consideră încheierea

instanței de fond ca fiind ilegală şi de natură să îngrădească drepturile de utilizare a unui obiect de proprietate intelectuală înregistrat în mod transparent conform procedurilor de rigoare.

În acest context a menționat că, intimatul solicită anularea mărcii CORSAR nr. 38826 din 08.02.2023, care poate fi anulat în baza unei hotărâri a instanţei de judecată definitive şi irevocabile, iar procesul de examinare a litigiului poate dura şi 2-3 ani, perioadă în care titularul de drept nu poate face uz de un drept asupra unui brand înregistrat, iar în astfel de împrejurări recurentul va înregistra pierderi, acestea din urmă pot fi recuperate doar prin antrenarea părţilor într-un nou litigiu.

A mai indicat că, măsurile de asigurare a acţiunii, aplicate de către instanța de fond îngrădesc în mod direct accesul la drepturile conferite de brandul, care este obiectul acţiunii declarate de către intimat.

A completat, că la moment la materialele dosarului intimatul a furnizat documente ce atestă existenţa unor înregistrări ce nu au efecte juridice pe teritoriul Republicii Moldova, ultimul nu dispune de un drept patrimonial înregistrat la AGEPI, ori, în astfel de împrejurări a opiniat, că instanţa de fond a oferit un privilegiu intimatului şi a blocat accesul recurentului la un bun deţinut în mod legal.

Consideră, că instanţa de judecată urma să se expună asupra faptului, că necesitatea aplicării măsurilor de asigurare este dictată de posibilitatea executării viitoarei hotărâri, în acest caz era suficient interzicerea cesiunii obiectului acţiunii, nu şi suspendarea dreptului de folosinţă. Prin urmare, judecătorul sau instanţa de judecată, examinând cererea de asigurare, urmează să verifice în fiecare caz concret natura apariţiei dreptului asupra brandului, proveniența bunului sechestrat şi regimul de proprietate al lui, perioada dobândirii şi în dependenţă de aceasta să decidă, deoarece brandul a fost înregistrat la AGEPI din anul 2023, acesta din urmă fiind publicat în cadrul BOPI, fapt ce a permis intimatului să intervină în procedura de înregistrare a mărcii, acţiuni care de fapt nu au fost întreprinse.

La cererea de recurs reprezentantul intimatului ÎIC „STOLICHNOE” SRL, avocatul Țigănaș Ion, a prezentat referința, prin care și-a exprimat dezacordul cu argumentele expuse în cererea de recurs, solicitând respingerea acesteia, totodată menționând faptul, că instanța de fond a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru asigurarea acțiunii, ce au fost dovedite cu probe veridice și suficiente.

Termenul declarării recursului:

Potrivit art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, reține că din lucrările dosarului urmează că recurentul a recepționat încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 31 iulie 2024 la data de 16 august 2024, fapt confirmat prin semnătura aplicată pe avizul de recepție anexat la (f.d. 112, v. 2).

Astfel, Colegiul conchide că recursul declarat de către reprezentantul SA ”MOREN GROUP”, avocatul Burlacu Marcel la data de 30 august 2024 a fost depus în interiorul termenului legal.

Aprecierea instanței de recurs:

Verificând argumentele cererii de recurs, în raport cu prevederile legislației în vigoare aplicabile speței în cauză și materialele anexate la dosar, Colegiul conchide că recursul urmează a fi admis, iar încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 31 iulie 2024, casată, din considerentele ce succed.

Potrivit prevederilor art. 424 Cod de procedură civilă, curțile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

În conformitate cu prevederile art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului și a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

În temeiul art. 427 lit. c) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să admită recursul şi să caseze integral sau parțial încheierea, soluționând prin decizie problema respectivă.

În conformitate cu prevederile art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanța dispune în aceeaşi zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătoreşti.

Corespunzător art.175 alin. (1) Cod de procedură civilă, în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept:

a) să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane;

a[1]) să noteze acţiunea, în registrele de publicitate prevăzute de lege, în raport cu drepturile pârâtului;

b) să interzică pârâtului săvârşirea unor anumite acte;

c) să interzică altor persoane săvârşirea unor anumite acte în privința obiectului în litigiu, inclusiv transmiterea de bunuri către pârât sau îndeplinirea unor alte obligații faţă de el;

d) să suspende vânzarea bunurilor sechestrate în cazul intentării unei acțiuni de ridicare a sechestrului de pe ele (radierea din actul de inventar);

e) să suspende urmărirea, întemeiată pe un document executoriu, contestat de către debitor pe cale judiciară.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează că, judecătorul sau instanţa dispune, la cererea participanților la proces, aplicarea şi a altor măsuri de asigurare a acţiunii care să corespundă scopurilor specificate la art. 174. Pot fi admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acţiunii dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depășește valoarea acțiunii.

Totodată, Colegiul reiterează și prevederile art. 177 alin. (1) Cod de procedură civilă,

care reglementează expres, că cererea de asigurare a acțiunii urmează să conțină motivele şi circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.

În conformitate cu art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiile sale dacă legea nu dispune altfel.

Drept urmare, examinând cererea de asigurare a acțiunii, este important, în fiecare caz concret, să fie verificat obiectul și temeiul acțiunii principale, să fie determinată natura litigiului, verificate argumentele reclamantului referitoare la acțiunile cu rea credință ale pârâtului de înstrăinare a bunurilor, care ar putea pune obstacole în privința executării viitoarei hotărâri judiciare.

Totodată, este necesar de stabilit asigurarea unui echilibru între interesele părților interesate, precum şi în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate e în corelație cu obiectul acțiunii înaintate şi dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.

Colegiul reține că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, legislația națională, trebuie să indice cu o claritate rezonabilă, scopul şi modalitatea de exercitare a discreției relevante acordate autorităților publice, pentru a asigura persoanelor nivelul minim de protecție la care cetățenii au dreptul în virtutea principiului preeminentei dreptului într-o societate democratică (hot. CC nr. 26 din 23.11.2010, hot. CC 12 din 14/05/2015). Or, într-un stat democratic de drept protejarea şi promovarea drepturilor şi libertăților omului, constituie un principiu fundamental, deziderat suprem (hot. CC nr. 241/29 din 27.12.2004).

Analizând legalitatea și temeinicia încheierii contestate, se notează că instanța de recurs, potrivit regulilor unui proces echitabil, reţinându-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însușirea motivelor instanței inferioare. (Hirro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

La caz, Colegiul a stabilit, că la data de 25 iulie 2024, avocatul Țigănaș Ion, în interesele ÎIC „STOLICHNOE" SRL, a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva SA „MOREN GROUP", cu participarea intervenienților accesorii SRL „PREMIER DIALOG" și Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală, solicitând anularea mărcii CORSAR nr. 38826 din 08 februarie 2023.

Concomitent, partea reclamantă a solicitat, aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, prin interzicerea SA „MOREN GROUP" de a efectua oricare acțiune referitoare la marca CORSAR nr. 38826 din 08 februarie 2023.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 31 iulie 2024, a fost admisă cererea de aplicare a măsurii de asigurare și, respectiv, s-a interzis SA „MOREN GRUP" efectuarea oricăror acțiuni referitor la marca CORSAR nr. 38826 din 08 februarie 2023.

Pentru a decide astfel, instanța de fond a reținut, că având în vedere obiectul acțiunii, neluarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar prejudicia și leza drepturile reclamantei.

În acest context Colegiul notează că, asigurarea acțiunii civile constă dintr-o totalitate de măsuri silite temporare, dispuse de către judecător sau instanța de judecată la

solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive și aceste măsuri au următoarele particularități: sunt urgente; au un caracter temporar; au drept scop apărarea drepturilor patrimoniale ale solicitantului; urmează să fie în concordanță cu obiectul acțiunii.

Indiferent de forma aplicabilă, măsura asiguratorie ține de substanța obiectului acțiunii, judecătorul urmând să o dispună doar în cazul în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei eventuale imposibilități de executare, sarcina probațiunii întru aplicarea măsurii de asigurare fiind pusă pe seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente și să justifice necesitatea asigurării acesteia, iar aprecierea pericolului ținut de substanța obiectului acțiunii este la latitudinea instanței de judecată.

Astfel, Colegiul subliniază că pentru a dispune aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii nu este suficientă acceptarea spre examinare a cererii de chemare în judecată cu caracter nepatrimonial, ci este necesar ca judecătorul sau instanța de judecată să stabilească, în baza probelor și argumentelor prezentate de reclamant, că neluarea unor astfel de măsuri ar putea face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

În această ordine de idei, Colegiul reține că stabilirea oricărei restricții față de pârât, prin măsurile de asigurare a acțiunii, se permite doar în cazuri excepționale, în baza unor temei expres prevăzute de Codul de procedură civilă.

Colegiul relevă că la pronunțarea încheierii privind aplicarea măsurilor de asigurare sau neaplicarea acestora, judecătorul urmează să verifice: raționalitatea și temeinicia cerințelor solicitantului despre aplicarea măsurilor de asigurare; probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor de asigurare; dacă există pericolul in mora (pericol de dispariție, degradare, înstrăinare, risipire a bunului sau proastă administrare); asigurarea unui echilibru între părțile cointeresate; preîntâmpinarea atingerii intereselor publice sau a intereselor unor terți în cazul aplicării măsurilor de asigurare; în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate este în corelație cu obiectul acțiunii înaintate și dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.

Astfel, asigurarea acțiunii trebuie să corespundă scopului legitim şi să fie proporțională, adică ingerințele în drepturile pârâtului trebuie să fie echilibrate într-o măsură rezonabilă de protecția anticipată a drepturilor reclamantului.

În același timp, potrivit art. 68 alin. (1) Legii privind protecția mărcilor nr. 38/29.02.2008 dacă s-a constatat faptul sau iminența încălcării drepturilor asupra unei mărci, instanţa de judecată poate, la cererea titularului de drepturi, să instituie măsuri de asigurare a acţiunii privind încălcarea drepturilor împotriva contravenientului şi/sau intermediarilor, şi anume: a) să pronunţe cu titlu provizoriu o încheiere de interzicere a oricăror acţiuni ce constituie încălcare a drepturilor asupra mărcii ori să permită continuarea acţiunilor, cu condiţia depunerii unei cauţiuni suficiente să asigure despăgubirea titularului de drepturi; b) să pună sechestru pe bunurile suspectate de a încălca drepturile asupra unei mărci pentru a preveni introducerea lor în circuitul comercial; c) să pună sechestru pe orice proprietate a contravenientului, inclusiv să dispună blocarea conturilor bancare, prezentarea documentelor bancare, financiare sau

comerciale, dacă încălcarea a fost comisă la scară comercială şi există riscul de nerecuperare a prejudiciilor.

Reieşind din conţinutul art. 68 alin. (1) din Legii privind protecţia mărcilor, Colegiul notează că, una dintre condiţiile care poate justifica aplicarea de către judecată a acestei norme, este existenţa unei urgenţe, atunci când măsura solicitată ar fi necesară pentru prevenirea unei pagube iminente, care nu ar putea fi reparată. Pentru argumentarea acestei condiţii, reclamantul trebuie să prezinte probe, ce ar confirma faptul că pârâtul a produs sau mai poate produce reclamantului un prejudiciu imediat şi ireparabil ce ar rezulta din riscul de confuzie în percepţia consumatorului între produsele sale, pe care este aplicată marca şi produsele comercializate de pârât, pierderea credibilităţii consumatorilor fideli şi scăderea distinctivităţii mărcii reclamantului.

În același timp, toate aceste împrejurări pot avea relevanţă, numai în cazul în care va fi probat faptul că reclamantul a comercializat şi comercializează produse, purtând marca invocată şi că aceste produse sunt cunoscute pe piaţă, de către publicul avizat.

La fel, Colegiul relevă că în vederea ordonării măsurii de interzicere, urmează a fi luați în considerare următorii factori: - necesitatea de a menţine starea de fapt şi de a împiedica agravarea acesteia; - atingerea scopului acestei măsuri – acela de a proteja reclamantul împotriva suportării unui prejudiciu, care nu ar putea fi compensat în mod adecvat, prin acordarea de despăgubiri băneşti; - necesitatea de a proteja pârâtul împotriva suportării unui prejudiciu, prin împiedicarea exercitării activităţilor legale, care nu ar putea fi compensat adecvat, dacă reclamantul ar pierde litigiul în fond; - impactul admiterii şi al respingerii cererii de ordonare a măsurii de interzicere asupra ambelor părţi; - şansele, ca acţiunea în fond să fie admisă.

Astfel, pentru ca titularul unei mărci să aibă dreptul de a interzice utilizarea de către terţ a unui semn identic sau similar acestei mărci, este necesar ca această utilizare să aibă loc în cadrul comerţului.

Analizând încheierea supusă recursului, materialele cauzei, motivele invocate de recurent și obiecțiile intimatei, Colegiul costată că, instanța de fond greșit a reținut starea de fapt și incorect a aplicat cadrul legal situației.

Or, luând în considerație probele invocate de reclamant în vederea argumentării condiției prevăzute la art. 68 din Legii privind protecţia mărcilor pentru aplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii, și anume a faptului sau iminenței încălcării drepturilor asupra mărcii, Colegiul judiciar conchide că acestea nu confirmă faptul, că pârâtul a produs sau mai poate produce reclamantului un prejudiciu imediat şi ireparabil.

Această concluzie este fortificată prin faptul, că justificarea aplicării măsurilor de asigurare în astfel de cazuri este existenţa unei urgenţe, or, „marca” nu constituie un bun ce ar putea dispărea sau ar putea fi lezat, astfel în speță nu se atestă că măsura solicitată ar fi necesară pentru prevenirea unei pagube iminente, care nu ar putea fi reparată.

În asemenea situație, Colegiul menționează că circumstanțele cu privire la utilizarea neautorizată de către pârât CORSAR nr.38826 din 08.02.2023, al cărui titular este SA „MOREN GROUP” și cauzarea în urma faptului dat reclamantei ÎIC „STOLICHNOE” SRL a unor prejudicii, prin pierderea clientelei și inducerea în eroare a consumatorilor,

nu poate servi drept temei pentru aplicarea măsurii de asigurare, or, temeinicia lor necesită a fi probată în cadrul examinării cauzei în fond.

Colegiul subliniază că, legislația în vigoare atenționează asupra faptului că, necesitatea aplicării măsurilor de asigurare este dictată de posibilitatea executării unei eventuali hotărâri.

În acest sens, Colegiul, având în vedere că, asigurarea acţiunii civile este o măsură prevăzută de lege, care poate fi dispusă doar în vederea realizării scopului pentru care a fost concepută, evitarea riscului de neexecutare a unei eventuale hotărâri emise în favoarea reclamantei, Colegiul judiciar consideră că reclamanta ÎIC „STOLICHNOE" SRL nu a prezentat probe în confirmarea faptului că neaplicarea măsurilor de asigurare va crea dificultăți judecătorești sau va fi imposibilă executarea hotărârii judecătorești, precum și rea-credința pârâtei, ce ar putea crea obstacole în privința executării viitoarei hotărâri judiciare sau cauzarea unui prejudiciu iminent ce ar putea fi ireparabil. Or, pe lângă faptul că scopul măsurilor de asigurare este de a conserva o anumită situație legală sau de fapt pentru a proteja drepturile părții interesate, acestea urmează a fi proporționale, adică ingerințele în drepturile pârâtului trebuie să fie echilibrate într-o măsură rezonabilă de protecția anticipată a drepturilor reclamantului.

Mai mult ca atât, Colegiul reține că obiectul acțiunii este constatarea faptului încălcării dreptului la marca, menționată supra, de către un titular de rea-credință în opinia reclamantului, fapt ce urmează a fi stabilit în urma examinării cauzei în fond, respectiv titularul fiind prezumat a fi în deplinătate legală până la proba contrară, prin urmare impunerea unor careva restricții asupra unei mărci pe o perioadă nedeterminată pe durata procesului, în cazul în care în eventualitate va fi adoptată o hotărâre de respingere a acțiunii poate cauza prejudicii și crea probleme în activitatea deținătorului de marcă, fapt inadmisibil.

În susținerea raționamentelor sale, instanța de recurs relevă și prevederile art. 63 alin. (1) al Legii privind protecția mărcilor, potrivit cărora orice persoană îndreptăţită care a prezentat elemente de probă suficiente pentru a-şi sprijini afirmaţiile de încălcare a drepturilor sale poate cere instanţei de judecată sau unei alte autorităţi competente, până la iniţierea unui proces împotriva acţiunilor ilegale, aplicarea de măsuri provizorii pentru asigurarea probelor relevante, sub rezerva garantării protecţiei informaţiilor confidenţiale, cu condiţia depunerii unei cauţiuni sau a unei garanţii echivalente corespunzătoare, necesare pentru repararea prejudiciilor care ar putea fi cauzate pârâtului în cazul în care nu va fi constatată existenţa unei încălcări.

Elocvent în acest sens, prima instanță nu a ținut cont de prevederile legale enunțate supra și nu a solicitat depunerea unor garanții sau cauțiuni în vederea reparării prejudiciilor, în cazul în care va fi respinsă acțiunea înaintată în speță.

Astfel, încheierea de aplicare a măsurii de asigurare contestată la caz, este adoptată contrar normelor de drept procedural, ce reglementează acțiunile instanței la acea fază a procesului şi cu aprecierea completă a tuturor probelor, şi a circumstanțelor referitoare la temeiul de asigurare a acțiunii - motiv pentru care, Colegiul civil o apreciază ca neîntemeiată, iar recursul declarat fiind unul întemeiat.

În temeiul dispozițiilor art. 1 alin. (3) al Constituției Republicii Moldova, în lumina

interpretărilor date în jurisprudența constantă a Curții Constituționale, (hotărârea Curţii Constituționale nr.2 din 19.01.1998, publicată în Monitorul Oficial nr.12-13/8 din 19.02.1998), una din caracteristicile constituționale ale statului de drept o constituie obligațiunea statului, autorităților lui publice, instituțiilor, persoanelor oficiale de a activa în limitele atribuțiilor lor stabilite de Constituție şi Legi, iar instanța de judecată nu constituie o excepție în acest sens.

În contextul celor expuse, Colegiul civil constată netemeinicia concluziei instanței de fond de admitere a cererii de aplicare a măsurilor de asigurarea acțiunii, deoarece, după cum s-a indicat mai sus, cerințele reclamantului de asigurare a acțiunii sunt nemotivate în fapt, nefiind indicate careva motive plauzibile și nu a fost depusă o cauțiune precum impune prevederile legale, motiv pentru care, Colegiul ajunge la concluzia de a admite recursul declarat și a casa încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 31 iulie 2024, cu respingerea cererii de aplicarea măsurilor de asigurare ca fiind neîntemeiată.

Reieșind din cele relatate și în conformitate cu prevederile art. art. 427 lit. c) și 428 Cod de procedură civilă Colegiul,

d e c i d e :

Se admite recursul declarat de SA ”MOREN GROUP”, prin intermediul avocatului Burlacu Marcel.

Se casează încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 31 iulie 2024, emisă în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de ÎIC „STOLICHNOE” SRL împotriva SA „MOREN GROUP”, intervenienți accesorii SRL „PREMIER DIALOG” și Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală cu privire la anularea mărcii și se soluționează prin decizie problema în fond, prin care:

Se respinge ca neîntemeiată, cererea reprezentantului reclamantei ÎIC „STOLICHNOE” SRL, avocatul Țigănaș Ion cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare, prin interzicerea SA ”MOREN GROUP” efectuarea oricăror acțiuni referitor la marca CORSAR nr.38826 din 08.02.2023.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele completului,
judecător Pulbere Ruxanda

Judecători Dulghieru Dorin

Cașcaval Andrei